

Đồ Bỏ Đi Cũng Không Bán

Trước khi nghỉ hưu, tôi cũng làm công việc gia vụ. Bà xã nhà tôi nghỉ hưu sớm hơn tôi đến hơn 20 năm. Bà ấy đã quen với việc gia vụ nhưng khi tôi về hưu thì đột nhiên tâm lý nhà tôi mất cân bằng, cả ngày ca cẩm tôi hết chuyện này đến chuyện nọ. Hằng ngày tôi chỉ có ba việc: Ăn cơm, xem tivi và ngủ, đây đúng là một sự lãng phí điển hình. Tôi tự kiểm điểm mình và xác nhận không làm việc gì cả nên chỉ đành cam chịu sự bức tức mà không thể cãi lại được.

Sáng nay có một người phụ nữ nông thôn gần 50 tuổi đi chiếc xe ba bánh chạy điện đến mua đồ phế liệu. Đa số những người đàn ông đi mua phế liệu họ vừa đi vừa rao "Phế liệu đây!", thì mọi người biết là có người mua phế liệu đến và người mua thường nhìn hàng và trả giá. Nhưng với người phụ nữ đi xe ba bánh mua phế liệu này lại khác, cô dừng xe ở một chỗ rồi đi bộ đến từng nhà vỏ vỏ vào cánh cổng sắt và hỏi có bán phế liệu không?

Lúc này tôi đang nằm trên giường mơ màng thì bị đánh thức, tôi đi ra ngoài cổng nói với người phụ nữ:

- Cô đi mua phế liệu mà quá nhiều người ta quá, nhà tôi không có phế liệu gì cả chỉ có cái "đồ bỏ đi" này sợ cô không mua thôi.

Người phụ nữ là người từng trải rất bình tĩnh nói:

- Phế liệu ở trong tay người khác thì không có giá trị nhưng vào tay tôi thì biến thành của quý, phế liệu nhà ông có đất một chút tôi cũng sẽ mua, ông nói đi là cái gì?

Tôi thản nhiên nói:

- Trong nhà tôi những thứ khác đều không phải là phế liệu, chỉ có tôi là "đồ bỏ đi" thôi, cô có mua không?

Người phụ nữ có lẽ chưa từng gặp phải chuyện như thế này, cô ta ngây người một lúc rồi nhìn kỹ tôi một lượt, sau đó nở nụ cười nói:

- Đại ca, anh đừng đùa nữa, nhà tôi mất nhiều năm rồi, trong nhà đang thiếu một người đàn ông, nếu thực sự anh muốn bán thì anh nói giá đi.

Tôi nói:

- Vợ tôi cứ nói tôi là đồ bỏ đi, cô chỉ cần cho bà ta một ít tiền là tôi đi theo cô ngay.

Người phụ nữ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Gọi chị ra đây nói giá đi!

Tôi nói về dứt khoát:

- Việc của tôi, tôi tự quyết định, cô ra giá đi!

Người phụ nữ có chút đặc ý nói:

- Anh thực sự muốn bán tôi sẽ trả 100 đô.

Không biết vợ tôi đi ra từ bao giờ, bỗng nhiên to tiếng nói với người phụ nữ:

- Cô bỏ ra 100 đô để mua một người đàn ông, vậy tôi không cần đàn ông à? Đừng nói 100 mà là một triệu tôi cũng không bán cho cô đâu, tôi còn trông cậy ông ấy để dạy dỗ thằng cháu đích tôn của tôi.

Người phụ nữ về mặt không được vui nên làu bàu:

- Tôi có thể bỏ ra 100 đô mua được năm ông già ở quê mà còn trẻ hơn ông này. Nếu mua heo tôi có thể mua được mười con heo và sau một năm tôi sẽ kiếm được 100 đô, một ông già còn dùng được bao nhiêu nữa đâu, thôi chị giữ lại mà dùng!

Bà vợ tôi tức giận nói với tôi:

- Anh mà lại đánh giá mình rẻ rúng như vậy à? Anh bán mình chỉ với giá 100 đô, còn không mau vào nhà đi!

Tôi nhìn theo bà vợ cười thầm, trong lòng nghĩ: Một con người là đồ bỏ đi bán 100 đô mà bà không bán, chẳng trách quảng cáo trên tivi thường nói là: Đồ cũ đâu phải là đồ bỏ.